

MODALITĂȚI DE FRAUDARE A SISTEMULUI DE DISTRIBUIRE RAȚIONALIZATĂ A BUNURILOR DE CONSUM ÎNTR-O FABRICĂ BRAȘOVEANĂ (1945 - 1948)

Primii ani de după cel de al doilea război mondial sunt marcați de o criză profundă a bunurilor de consum de strictă necesitate (alimente, îmbrăcăminte, locuințe, etc.). Chiar și cele mai dezvoltate state ale Europei, participante la efortul de război, se văd confruntate cu probleme grave privind aprovizionarea populației. Și România, participantă efectivă cu zeci de divizii pe fronturi uriașe între anii 1941 – 1945, cu un teritoriu național dezmembrat și răscolit de lupte și bombardamente, cunoaște din plin vicisitudinile acestui gen de criză. În cazul României se adaugă și alți factori agravanți: reparațiile de război către URSS, demolarea pas cu pas a economiei de piață și trecerea la o economie de tip comunist, funesta secetă din 1947 și altele.

În acei ani calitatea de angajat la o întreprindere era importantă nu doar pentru sursa de venituri, cât mai ales pentru dreptul de a fi beneficiar al cartelor de alimente, stofă, lemne etc, care erau distribuite prin sistemul Economat. În întreprinderea care face obiectul studiului de față, – "Fabrica de postav și țesături de modă Wilhelm Scherg&Cie S.A." din Brașov (actuala fabrică „Carpatex”) – funcționează Economatul „Viața” și toate neregulile legate de distribuirea bunurilor sunt raportate Comisiei de Disciplină din întreprindere¹.

Documentele Comisiei de Disciplină din Fabrica „Scherg” pe anii 1945 – 1948 ne oferă o serie de date asupra imaginii luptei pentru supraviețuirea zilnică a cetățenilor și surprind multe dintre subterfugiile prin care oamenii încercau obținerea unei rații de alimente în plus, a unei perechi de ciorapi ori a unei papiote de ață. Se pot pune astfel în lumină câteva din modalitățile de ocolire a sistemului de cartele, de încercare de înșelare a vigilenței celor îndrituiți să împartă puținele resurse numeroșilor doritori. Criza generală și cantitatea redusă de bunuri de consum existentă pe piață făceau ca rația alocată fiecărui individ să fie mică, la limita supraviețuirii și de aceea tentația de a obține mai mult era vie. Dorința obsedantă de a deține un bon în plus, o rație suplimentară, arată și mai clar tragismul vieții cotidiene într-o societate aflată în convalescență după război.

a. Furturile de bonuri

O primă posibilitate de obținere a unor bonuri suplimentare în afara sistemului reglementat o reprezintă furtul. Spre exemplu în mai 1947 lucrătoarea S. Anna cumpără cu 950.000 lei un bon de stofă de la B. Iosif. La scurt timp lui S. Anna îi

este furat bonul, iar hoțul nu este nimeni altul decât același B. Iosif, care după un timp se prezintă și ridică de la magazie cota de stofă, pe care o va vinde la un preț de speculă de 5.000.000 lei, deci de 5 ori mai mult. Pentru că B. Iosif declară că hoțul n-ar fi el, ci G. Ioan, de la care ar fi primit bonul, Biroul Muncii cere Comisiei de Disciplină să ancheteze întreg traseul bonului și toate persoanele pe la care a trecut. Ancheta relevă vinovăția lui B. Iosif, care e retrogradat din funcție și obligat la plata unei despăgubiri².

Un alt caz are loc la 3 iulie 1947, când N. Vasile fură de la colegii săi Dudaș, Szocs și Török de la Secția Scărmănare mai multe bonuri. Lui Szocs îi sustrage toate bonurile de alimente, lui Dudaș bonul de zahăr, iar lui Török bonul de stofă. Oricum N. Vasile este deja cunoscut ca un „element rău”, care îi împiedică la lucru pe ceilalți angajați. El nu este la primul furt și pentru fapte anterioare el fusese pedepsit cu transferare la altă secție. Furturile sale îl aduc în atenția poliției și chiar citarea sa la Comisia de Disciplină se face pe adresa arestului Poliției Brașov. Pentru el, chiar dacă promite restituirea bunurilor, furtul bonurilor îi aduce concedierea³.

Un alt exemplu este cel din 20 și 21 ianuarie 1947 când succesiv dispar bonurile de ulei ale lucrătorilor O. Jenu și C. Moses: ultimul cere să-i fie arătate toate portofelele, șeful secției, B. Mihai, se opune acestui control și astfel se naște o altercație. Evenimentele evoluează însă în defavoarea lui C. Moses, care la 23 ianuarie e învinuit de calomnie (pentru acuzație neîntemeiată de furt) și de amenințare cu bătaia la adresa maistrului său. În plus, având chiar el în sarcină o acuzație mai veche de furt și pricinuire de pagube, C. Moses e concediat cu drept de angajare la altă întreprindere⁴.

b. Amenințarea cu violența

Comisia de Disciplină se confruntă și cu alt tip de abatere născut din dorința de a obține cartele suplimentare și anume amenințarea cu violența. Un asemenea caz avem în 22 iunie 1946 când V. Ecaterina adresează în repetate rânduri amenințări la adresa lui S. Emilian, responsabil în Serviciul de Aprovizionare. În felul acesta lucrătoarea reușește ca timp de un an să primească alimente pentru fiica sa care, nelocuind în Brașov, nu putea să apară pe cartela mamei sale. Totuși V. Ecaterina primește o pedeapsă mai ușoară (morală în fața Adunării Generale și restituirea mărfurilor ridicate fraudulos) deoarece fiica sa este internată la Spitalul de Boli Nervoase din Sibiu⁵.

c. Cedarea de bonuri

În vremurile foarte austere ale primilor ani postbelici nici înstrăinarea bunurilor nu era permisă și era sancționată. La 11 septembrie 1946 e judecat la Comisia de Disciplină cazul lucrătoarei E. Maria, care e acuzată că pe perioada cât a fost bolnavă a înstrăinat bonurile în favoarea colegelor A. Sara și C. Luiza. La ancheta din Sala Cantinei sunt chemate să dea declarații și funcționarele V. Luise și H. Livia

de la Serviciul de Aprovizionare care răspund de vânzarea bonurilor de cantină. Cele în cauză, A. Sara și C. Luiza, primesc avertisment scris și comisia dispune să fie puse afișe prin care se anunță că bonurile nu pot fi cedate unei alte persoane. Se dorea ca această anchetă „să servească ca exemplu în fața angajaților ca să nu se mai repete asemenea cazuri”⁶.

Se pare că măsurile luate nu au fost foarte eficiente pentru că în următoarea ședință a Comisiei de Disciplină, pe 25 septembrie 1946, apare un nou caz de cedare de bonuri. Lucrătoarea S. Irina, deși citise „afișul de săptămâna trecută”, a cedat totuși bonurile colegei sale de la Secția Urzit, K. Elisabeta. Dar pentru că ancheta a stabilit că lucrătoarea K. Elisabeta a dus hrana soțului ei bolnav la pat de doi ani, ambele învinuite sunt achitate⁷.

d. Vânzarea de bonuri

Dacă simpla cedare spre folosință a bonurilor este interzisă era de așteptat ca vânzarea lor să atragă o severitate sporită din parte fabricii și a Economatului. Pe 10 martie 1947 V. Alexandru e acuzat că pentru 15000 lei a vândut două bonuri de mălai lui B. Gabor, care le-a revândut lui M. Nicolae. Deși cei trei se scuză că nu au știut de aceste interdicții, ei vor fi sancționați cu „Prevenire în scris”⁸.

O săptămână mai târziu un alt caz de vânzare, cel a lui T. Alexandru (sancționat și el cu „Prevenire în scris”), este prilej pentru Comisie să definescă „vânzarea de bonuri de alimente drept o nesupunere de ordin” și se recomandă Comitetului de Fabrică aducerea la cunoștință în Adunarea Generală a interzicerii acestui tip de tranzacție⁹.

Alte exemple de vânzare ilicită de bonuri pot fi întâlnite în asociație cu alte abateri, ca în cazul de furt deja prezentat al lui B. Iosif sau cel de falsificare al lui N. Ioan, care va fi expus în secțiunea următoare (vezi *infra*).

e. Falsificarea

Cea mai frecventă modalitate de a obține o cantitate sporită de bunuri de consum rămâne, însă, falsificarea. Falsificările pot cuprinde două paliere: falsificarea bonurilor și falsificarea documentelor necesare pentru obținerea de bonuri.

• Falsificarea bonului

Într-o primă situație putem identifica cazurile când un bon valabil devine un bon falsificat prin transformarea cantității inițiale într-o cantitate mai mare. Pe 13 septembrie 1946 găsim un exemplu de falsificare a unui bon de stofă. T. Elisabeta falsifică bonul Serviciului de Aprovizionare cu intenția frauduloasă de a ridica 15 m de americană în loc de 5 m și două mosoare de ață în loc de unul singur. Prin urmare, lui T. Elisabeta i se vor reține 5 zile din salariu și i se va face morală în fața Adunării generale¹⁰.

Un alt caz are loc în 6 august 1947 când vânzătorul P. Marton de la Serviciul

de Aprovizionare o surprinde pe lucrătoarea R. Sultana cu un bon falsificat prin adăugire. R. Sultana pretinde că bonul aparține verișoarei sale G. Paraschiva, angajată cu numărul matricol 8537. Explicația ei nu are cum să fie crezută întrucât în fabrică nu există nici un lucrător cu numele de G. Paraschiva, după cum nici numărul 8537 nu poate exista pentru că cel mai mare număr de poartă la Fabrica Scherg este 2925. Rezultă clar că R. Sultana și-a falsificat singură bonul de alimente¹¹.

Un alt exemplu privește distribuirea raționalizată de ciorapi. În dimineața de 29 noiembrie 1946 E. Anna primește un bon pentru o pereche de ciorapi de damă, pe care însă îl falsifică, transformându-l într-un bon pentru două perechi. În după-amiaza aceleiași zile ea se prezintă la Economat, unde falsul este observat prin compararea cu copia bonului inițial. Economatul cere Comisiei de Disciplină „luarea celor mai drastice măsuri pentru preîntâmpinarea altor falsificări”¹².

Cealaltă modalitate de falsificare de bon este atunci când acesta este contrafăcut de la bun început. În acest tip de fals se înscrie N. Ioan, care la 11 decembrie 1947 este acuzat de falsificare și vindere de bonuri de masă, fiind concediat din întreținere. N. Ioan are și un complice, pe H. Alfred, care însă neobținând nici un câștig de pe urma operațiunii primește o pedeapsă mai ușoară, cea de reținere a salariului pe 5 zile¹³.

Un caz mai grav din această categorie este cel al lui S. Ioan, care-și face o adevărată profesie din falsificarea semnăturii dr. Richter, unul din conducătorii Fabricii Scherg, pe mai multe bonuri care ajung la Magazia de Stofe. În coșul de gunoi al lui S. Ioan s-au găsit hârtii rupte cu semnătura falsificată, pentru că învinuitul a făcut repetate exerciții de plastografiere a semnăturii lui Richter. Conducerea de la Scherg cere Comisiei de Disciplină aplicarea celor mai severe sancțiuni prevăzute în Contractul Colectiv de muncă pentru a stopa astfel înșelăciunile care „păgubesc atât fabrica, cât și muncitorii și funcționarii cinstiți”¹⁴.

• Falsificarea documentației justificative pentru obținerea bonurilor.

O prima soluție îi privește pe copii, fie prin modificarea actelor și datelor lor, fie pur și simplu prin „inventarea” unor copii fictivi. De exemplu, R. Paraschiva, mamă a unui singur copil, în complicitate cu un anume Cucu, primarul comunei sale natale, falsifică o fișă de la Biroul Populației astfel încât ea să apară în acte ca mamă a doi copii și să primească în consecință o rație suplimentară de alimente. La 19 octombrie 1946 lucrătoarea R. Paraschiva e pedepsită cu reținerea salariului timp de șapte zile¹⁵.

Tot pentru mărirea numărului de persoane înscrise pe cartela capului de familie, la 15 februarie 1945 lucrătorul Colțea Nicolae falsifică numele celor doi copii ai concubinei sale din „Bărăscu” în „Colțea”, pretinzând că sunt copiii săi. Falsul este aflat târziu, după un an și jumătate, și la 28 august 1946 Comisia de Disciplină hotărăște – ținând cont de circumstanțele atenuante că învinuitul are în întreținerea sa trei persoane – sancțiunea de „Prevenire în scris” și restituirea diferenței ținând cont de inflație, la prețul alimentelor de la dată de 15 februarie 1945¹⁶.

Alteori în discuție se afla situația capului de familie. Este cazul lui M. Emma care în 1940, la cedarea Transilvaniei de Nord-Vest către Ungaria, divorțează, soțul plecând. Ulterior, la întoarcerea soțului, fără să se recăsătorească va trăi în concubinaj cu el. Față de Fabrica Scherg M. Emma se declară cap de familie, însă cazul ei ajunge la Comisia de Disciplină întrucât Biroul Muncii are neclarități și nu știe dacă muncitoarea are sau nu dreptul la cartelă pentru cei cinci copii. În cele din urmă, după o lună, la 8 mai 1947, ea este declarată cap de familie (chiar dacă de regulă acesta trebuia să fie tatăl), i se retrag toate acuzațiile de fals în declarații și va primi toate drepturile pentru cei cinci copii¹⁷.

Exista și situații în care încălcarea regulilor privește situația celor care nu-si pot revendica ei înșiși drepturile, pentru că lipsesc sau sunt decedați. Este cazul lui M. Petru al cărui tată decedează în 26 octombrie 1946, iar fiul său ține secret acest fapt, continuând să ridice rația acestuia timp de o lună. Serviciul de Aprovizionare află și abia atunci M. Petru recunoaște situația, dar invocă faptul că nu a știut că trebuie anunțat decesul. Prin decizia Comisiei de Disciplină el este obligat la plăți recuperatorii prin reținere din salariu¹⁸.

Un alt caz în care se încearcă obținerea unui supliment de bonuri în contul cuiva absent, este cel al lucrătoarei P. Elena. Ea este judecată de Comisia de Disciplină pentru că a ridicat timp de cinci luni alimentele și ciorapii de mătase ai lucrătoarei S. Ana, concediată la 26 martie 1946. P. Elena este acuzată că s-a folosit de numele colegei ei până în august același an și în consecință este sancționată cu plata diferențelor și reținerea salariului pe cinci zile¹⁹.

Tot o situație legată de cineva absent e înregistrată la 16 august 1946 când Riemesch Anna îi acuză pe soții T. Gheorghe și Maria că i-au ridicat fraudulos bonurile alimentare, ca și pâna și ața convenite fiicei sale, Riemesch Ana, deportată în URSS. Emi, fiica Anei, rămâne cu bunica Riemesch Anna, care solicită drepturi în numele nepoatei sale pentru că „familiile deportaților primesc regulat alimente”²⁰.

Un alt tip de fals în declarații privește încercarea de obținere de cartele sau rații din două locuri diferite. A asemenea caz este judecat de Comisia de Disciplină în legătură cu C. Agnes, care lucrează la Creșă unde, ca întreg personalul de aici, primește gratuit o masă. Totuși începând din 1 aprilie 1946 ea ridică ilegal și un bon de la cantină și în consecință va primi mustrare în fața Adunării generale a salariaților²¹.

Tot în încercarea de a primi mai multe cartele lucrătoarea T. Maria ridică în septembrie 1946 alimente de la Fabrica de postav Scherg, dar în paralel, în calitate de fiică a tatălui ei, angajat la Fabrica de Mașini „Frații Schiel” (actuala întreprindere Hidromecanică), mai primește și de aici o cartelă²².

O tentație deosebit de mare de a face falsuri e generată de existența unei reglementări prin care Economatul acordă un supliment de stofă în cazuri de căsătorie. Penuria de stofă fiind mare, unii angajați se expun riscului de a fi concediați sau arestați de poliție și comit fals în acte de stare civilă sau în declarații.

Un caz complex, care a condus până la Poliție și la Parchetul Tribunalului Brașov se petrece în februarie 1947. La 3 februarie 1947 muncitoarea S. Ana,

din dorința de a primi un plus de stofă Kamgarn pentru o căsătorie care fusese pertractată în realitate în 1945, falsifică atât extrasul de căsătorie cât și pe cel de cununie eliberat de Parohia Greco-catolică Romană din Brașov. Falsificarea a constat în înlocuirea anului 1945 cu anul 1947 în cele două acte. Cel care sesizează falsul e directorul Ganzert, care refuză să aprobe cererea de stofă. Anchetata, S. Ana, recunoaște falsificarea celor două acte cu scopul de a obține „un folos material injust” și la 7 februarie 1947 e concediată. Lucrurile, însă, nu se opresc aici pentru că dosarul cazului e trimis mai departe la Poliție. Ancheta îl inculpează ca autor fizic al falsului pe funcționarul D. Karol și el angajat al fabricii Scherg. La 11 februarie el e arestat și cercetat la Circumscripția II Poliție Brașov . În același timp la fabrică, pentru falsul în acte publice și pentru că „astfel de elemente sunt periculoase pentru orice întreprindere”, funcționarului i se aplică la 14 februarie cea mai aspră sancțiune posibilă, pedeapsa de grad X, deci concedierea fără drept de reangajare la altă întreprindere. Până la aprobarea concedierii de către Inspectoratul Muncii, el rămâne suspendat din serviciu, primind numai alimentele raționalizate. Câteva zile mai târziu dosarul lui D.Karol trece de la Circumscripția II la Chestura Poliției. Din fericire pentru învinuit, el obține la 3 martie un certificat din partea Parchetului Tribunalului Brașov, din care rezulta că acțiunea publică rămâne deschisă numai contra lui Ș. Ana, în vreme ce D. Karol apare doar ca martor. În consecință și Comisia de Disciplină de la Scherg redeschide dosarul abia închis. În noua anchetă Ș.Ana își menține declarația care-l acuză pe D.Karol ca autor al falsului, în vreme ce versiunea acestuia este cu totul alta pentru că el afirmă că a dat-o afară din birou pe muncitoare în momentul în care aceasta s-a prezentat la el și i-a cerut să falsifice cele două extrase. Declarațiile martorilor nu sunt nici ele relevante, doar o femeie de serviciu, G.Paraschiva, amintindu-și că funcționarul ștergea ceva cu radiera. În acest fel, în baza certificatului din 3 martie de la Parchetul Tribunalului și pentru că martora G. Paraschiva nu-și mai menține declarația inițială. Comisia de Disciplină anulează aspra sancțiune de concediere dată contra lui D.Karol și doar Ș. Ana e eliminată din Fabrica Scherg²³.

Cu toată vâlva stârnită de cazul prezentat, practica declarațiilor false în legătură cu suplimentul de stofă pentru căsătorie rămâne larg răspândită, dovadă fiind faptul că nu mai târziu de 15 aprilie a aceluiași an 1947 se deschide o nouă anchetă în care nu mai puțin de cinci femei sunt învinuite de Biroul Muncii că au cerut fiecare cota suplimentară de stofă pentru o cununie religioasă care în fapt nu a mai avut loc. Cele cinci învinuite sunt: C. Eleonora, R. Lucia, V. Anna, U. Cristina și I. Iren. De exemplu C. Eleonora ar fi trebuit să aibă cununia în 15 februarie 1947, R. Lucia în 20 februarie, V. Anna în 23 februarie. La 8 mai învinuita U. Cristina e achitată pentru că până la urmă s-a cununat, iar I. Iren e achitată din lipsă de probe. Astfel la 3 iulie doar primele trei sunt judecate pentru „inducerea în eroare a fabricii în legătură cu stofa”. În baza Contractului Colectiv de Muncă ele sunt retrogradata în funcție. La somația de a preda stofa, ele nu o mai au deoarece o vânduseră, cererea fiind mare²⁴.

Un bon suplimentar de stofă se poate obține însă și prin falsul în acte medicale.

Un exemplu este cazul din 30 aprilie 1947 când T. Maria și-a ridicat bonul de stofă și de pantofi promițând că în 5 mai se prezintă la serviciu, lucru care nu s-a întâmplat. Având în vedere că a încercat să-și justifice absența și dreptul la bon cu un certificat medical falsificat de la Spitalul de Boli Sociale, Comisia de Disciplina cere luarea „măsurilor cele mai severe” pentru că „sus-numita este un element de care fabrica se poate dispensa în orice moment”²⁵.

Există și documente justificative în care ceea ce este falsificat este adresa personală a solicitantului. Este practica unor lucrătoare care locuiesc în oraș, în locuințe cu gaz metan, dar care își declară o altă adresă, cea a părinților lor, pentru a obține pentru aceștia o cotă de lemne. De exemplu în zilele de 22 și 23 noiembrie 1946 Comisia de Disciplină identifică trei astfel de cazuri ale unor femei, care locuiesc în barăcile fabricii de pe strada Matei Basarab nr. 21, barăci dotate cu gaz metan, dar care și-au declarat alte adrese. Astfel M. Anna, în declarația pentru obținere de lemne dă adresa părinților din comuna Baciș și i se alocă 500 kg lemne. La fel procedează D. Anne a cărei cerere se face pe o adresă din comuna Satulung și primește 3000 kg lemne. În sfârșit, S. Maria cu o cerere de 2500 kg își înscrie pe documentele justificative ca adresă personală locuința natală din comuna Turcheș. Pentru că au formulat cereri „la care nu aveau drepturi” Comisia de Disciplină cere „cele mai drastice măsuri”²⁶.

Se înregistrează și cazuri în care cei care solicită bonuri dau succesiv declarații contradictorii. De exemplu, lucrătoarea M. Maria dă o primă declarație reală la 13 iunie 1946 în care confirmă că a primit 1500 kg lemne, dar o jumătate de an mai târziu, la 21 decembrie dă o altă declarație conform căreia încă n-a primit nici o cantitate de combustibil. Chiar dacă inițial reușește să inducă în eroare Economatul, o lună mai târziu Comisia de Disciplină, sesizată, dispune pedepsirea lui M. Maria cu reținerea salariului pe 5 zile și morală în fața Adunării generale.²⁷

Privite în ansamblu, dincolo de caracterul particular al fiecăreia, toate situațiile prezentate, ca și altele asemănătoare, pun în lumină efecte secundare ale războiului mondial care, deși încheiat, continuă să fie prezent în viața oamenilor, să aducă prejudicii vieții normale a acestora, prin criza majoră de bunuri de cea mai strictă necesitate. Pe de altă parte, însă, strictețea cu care este urmărită respectarea reglementărilor și raționalizărilor de bunuri de consum este justificată de necesitatea ca toți membrii societății să beneficieze de un minimum de resurse materiale necesare supraviețuirii.

Modalités de frauder le système de tickets dans une fabrique de Braşov (1945 – 1948) (Résumé)

Les conditions de vie après la deuxième guerre mondiale sont très difficiles en Europe, la Roumanie y comprise. Les produits de consommation sont strictement divisés en rations. Cet article met en lumière les principales modalités par lesquelles les gens essayaient d'obtenir des produits supplémentaires (nourriture, textiles, combustible) en évitant les règles. Ces modalités étaient diverses: vols de tickets, falsifications, transactions illicites etc.

Note

- ¹ Liviu Baciuc, *Acțiuni premergătoare naționalizării la Fabrica Scherg – Braşov*, în „Țara Bârsei” nr.2/2003, pag. 61 – 62.
- ² Arhivele Naționale, Direcția Județeană Braşov, *Fondul Fabrica de postav și țesături de modă din Braşov Wilhelm Scherg & Cie S.A.*, inv. 411, dosar 73, file 16, 36 – 37, 44, 54, 65, 69.
- ³ *Ibidem*, dos. 55, fila 7; dos. 73, file 80, 96, 123, 128.
- ⁴ *Ibidem*, dos. 55, fila 366, 372 – 374; dos. 56, fila 192; dos. 73, fila 173, 174.
- ⁵ *Ibidem*, dos. 56, fila 200.
- ⁶ *Ibidem*, dos. 55, fila 116 – 121; dos. 56, fila 186.
- ⁷ *Ibidem*, dos. 55, fila 198 – 200; dos. 56, fila 186.
- ⁸ *Ibidem*, dos. 55, fila 342 – 343; dos. 73, fila 127.
- ⁹ *Ibidem*, dos. 73, fila 127.
- ¹⁰ *Ibidem*, dos. 56, fila 189.
- ¹¹ *Ibidem*, dos. 73, fila 52.
- ¹² *Ibidem*, dos. 55, fila 257.
- ¹³ *Ibidem*, dos. 73, fila 5; dos.75. fila 19.
- ¹⁴ *Ibidem*, dos. 56, fila 140.
- ¹⁵ *Ibidem*, dos. 55, fila 231 – 232 ; dos. 73, fila 16.
- ¹⁶ *Ibidem*, dos. 55, file 36 – 37; dos. 56, fila 192;
- ¹⁷ *Ibidem*, dos. 73, file 100 și 119.
- ¹⁸ *Ibidem*, dos. 55, fila 251 – 252 ; dos. 56, fila 68.
- ¹⁹ *Ibidem*, dos. 55, fila 27 – 29.
- ²⁰ *Ibidem*, dos. 55, fila 22 – 25.
- ²¹ *Ibidem*, dos. 55, fila 160; dos. 56, fila 179.
- ²² *Ibidem*, dos. 55, file 99 – 101.

²³ *Ibidem*, dos. 73, file 114, 165, 167 – 68, 189; dos. 56, file 144 – 145, 149.

²⁴ *Ibidem*, dos. 73, file 80, 83, 85, 92, 100, 107, 111, 125, 165; dos. 55, file 7, 80.

²⁵ *Ibidem*, dos. 73, fila 84.

²⁶ *Ibidem*, dos. 55, file 263 – 266.

²⁷ *Ibidem*, dos. 55, fila 368 – 370; dos. 56, fila 157; dos 73, fila 173.